

[Hans Nielsen.]

ning, om han tror, at denne Lov nu kan virke i den Retning, som man giver det Udseende af fra Venstres Side For et Par Dage siden læste jeg i den højtærede Handelsministers Livorgan „Fyens Tidende“ en lang Artikel paa tre Spalter, underskrevet et stort N og et lille d, hvorunder der vist skjuler sig Bladets gamle ansete Redaktør, Hans Nygaard. Han var meget forbitret og indigneret i disse tre Spalter, fordi man vilde forbyde en Rutebil fra Ørbæk til Odense, og saa føjede han til: Her ser man Følgen af, at Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden ikke er vedtaget; hvis den havde været vedtaget, vilde man selvfølgelig aldrig have forbudt denne Rutebil. Jeg har passet nøje paa de to moderate Blade i Svendborg og Nyborg, men de har mærkværdig nok ikke udtalt deres Tilslutning dertil, antagelig fordi de har andre Interesser end Bladet i Odense. Men hvordan stiller nu Ministeren sig? Han er jo ikke helt fremmed for den Bane, der løber fra Nyborg ned til Svendborg paa Terrænet forbi den omtalte Station. Mener han, at denne Lov kan faa givet Rutebilerne fri Bane i Fremtiden? Ja, for det fortæller altsaa „Fyens Tidende“. Dermed skal jeg forlade Ministeren. Jeg tror, at den Replik, jeg her har fremsat til ham, passer udmærket til den Tale, han selv holdt i Gaar.

Jeg vil saa gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Holstein. Det ærede Medlem Hr. Holstein syntes i Gaar en Smule irriteret, fordi et Par af vore Talere havde gjort Bemærkninger om hans Magtesløshed indenfor sit eget Parti. Det undrede mig nu, at en saadan Stridens Mand som det ærede Medlem Hr. Holstein tog sig dette saa nær, jeg troede ikke, han var saa ømskindet. Jeg vil ogsaa sige til ham, at han er jo ikke helt sagesløs i saa Henseende. Jeg kender ikke de gamle Love for Riddere, men mig bekendt var Ridderne, naar de tog sig en Væbner, ogsaa til en vis Grad ansvarlige for Væbneren, de var i alle Tilfælde meget forsigtige med, hvem de tog til Væbnere. Det ærede Medlem Hr. Holstein har ikke været saa forsigtig, da han valgte sig en Væbner. For øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Holstein, at han maa ikke tro, at vi er ham utaknemmelige, eller at Arbejderne vil være ham utaknemmelige for det, han har sagt om dette Lovforslag, og naar der alligevel kom saadan en drillende Bemærkning til ham fra vor Side, er det, fordi det ærede Medlem aldrig giver noget helt. Han ligner

i saa Henseende sin Bedstefader. Hans Bedstefader var meget konservativ i sin Ungdom; saa svingede han over mod Liberalismen, men da Venstre blev Flertal i 1872, havde han alligevel ikke saa meget Frisind, at han afleverede Magten til Venstre, han lod Estrup og den yderlig-gaaende Reaktion komme til. Det er den samme Brist, man træffer hos det ærede Medlem Hr. Holstein. Han skulde holde sig til sin, det maa vel være Oldefader. Ja, ærede Medlemmer ler, men hans Oldefader var en Mand, hvis Navn bliver staaende i Danmarks Historie — han hed, saa vidt jeg ved, Frederik August Holstein. Han var nemlig en af de virksomste for Bondestandens Frigørelse. Han var hele sit Liv en meget frisindet Mand. Han gav sig selv fuldt ud. Det skulde det ærede Medlem Hr. Holstein lære ogsaa at gøre, saa vilde han maaske kunne bevare sit Navn i længere Tid.

Dermed skal jeg forlade det ærede Medlem Hr. Holstein og gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen. I Fjor drog jeg jo det ærede Medlems Standhaftighed i denne Sag i Tvivl, og det havde til Følge, at det ærede Medlem stod op her paa Talerstolen og udtalte, at jeg skulde ikke drage hans Standhaftighed i Tvivl, thi han var en Mand, der, naar han en Gang havde sagt noget, blev staaende ved det og ikke gik fra det. Jeg kunde nu have Lyst til at se de moderne Torturedskaber, som den højtærede Statsminister har anskaffet oppe i Venstres Gruppeværelse, og som har været bragt i Anvendelse ved denne Lejlighed for at faa saadan en helstøbt Karakter til at dreje saa fuldstændig rundt, som Tilfældet var her. Jeg indrømmer, at der skal være en vis Orden i alle Partier, men man kan ogsaa drive det for vidt, og jeg maa sige, at det gjorde mig ondt for det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen, der stod her i Gaar som en ældre og ellers rar og hyggelig Mand og maatte spille denne for ham ikke særlig smigrende Rolle at danse paa gloende Jern — det var jo den samme Prøve, man i Oldtiden aflagde paa, at man bekendte den rette Tro. Det ærede Medlem dansede, som sagt, paa gloende Jern, og det gjorde mig ondt for det ærede Medlem. Jeg staaar ellers her med et Brev fra en Smedekoneovre i Jylland, og det har til Overskrift: Kære Hans Nielsen! Vedkommende Smedekone fortæller, hvor glad hun er over at have læst de Taler, jeg har holdt her i Rigsdagen, og det glæder hende ogsaa, at J. C. A. Larsen har talt, som han har gjort